

Som alt oven for berørt ere Kapitlets Regler i det hele stemmende med de nu gældende, i Skiftegebyrloven af 30te November 1874 indeholdte Regler. De Afgørelser, der ere truffene enten ved Domstolene eller ad anden Vej angaaende forskellige herhen hørende Punkter ville derfor bevare deres Betydning ogsaa under den eventuelle ny Lov. Ny i Forhold til den gældende Ret er kun Reglen i § 39 a, der foranlediges ved § 529 i Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleje, hvorhos § 39 b fastsætter Afgiften for Afsigelse af Kendelse i de der omhandlede Boer i Overensstemmelse med Udkastets almindelige Regler i Stedet for den i Skiftegebyrlovens § 6 a fastsatte Betaling af „ $\frac{1}{5}$ pCt. af Genstandens Værdi, dog i intet Tilfælde under 4 Kr.“

Kapitel VIII.

Afgifterne for Tinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skøde- og Pantebøger hørende Forretninger.

Dette Kapitel er overensstemmende med det tidligere Forslags tilsvarende Kapitel, kun at Rækken af de i § 54 oprettede særlige Lovregler er forøget med enkelte, der ere senere end det tidligere Forslag, hvorhos der i § 55 er givet en Regel om Adgang til at berigtige Afgiften inden en vis Frist efter Dokumentets Indlevering til Tinglæsning. Uden saadan Tilføjelse vilde man nemlig nødes til i urimeligt stort Omfang at indsende Dokumenter til Generaldirektoratet eller vedkommende Amt.

Om Kapitlets Indhold skulle i øvrigt følgende Bemærkninger citeres efter den tidligere Kommissions Betænkning, kun at Paragraferne angives med de Numre, de have faaet i nærværende Udkast:

„Uagtet hverken den ny Rettergangsmaade eller den ny Retsorganisation medfører Forandring i de for Skøde- og Panteprotokollernes Førelse gældende Regler, og ny Bestemmelser for Betalingen for Tinglæsninger og de til Bestyrelsen af Skøde- og Pantevæsnet hørende Forretninger saaledes ikke fremkomme med samme Nødvendighed som for de andre Retssportlers Vedkommende, er det dog, som allerede oven for bemærket, fundet rettest, at ogsaa denne Del af Sportellovgivningen undergives en Forandring.

Bestemmelserne om Betaling for de til Tinglæsningsvæsnet hørende Forretninger, der findes i Sportelreglementet af 22de Marts 1814, 3die Afdeling, have altid givet Anledning til Tvivl, og de heraf fremkommende Vanskeligheder ere selvfølgelig tiltagne med Retslivets og Omsætningsforholdenes stigende Udvikling, saaledes at Forstaaelsen af Beregningen i mange Tilfælde for dem, der ikke stadig ere beskæftigede hermed, vistnok maa siges at være overordentlig vanskelig, hvad der mindre foraarsages ved de forskellige Tillæg til den egentlige Sporteltarif, som ere indførte til direkte Indtægt for Statskassen, end ved selve Reglementets Opregning af de forskellige Tinglæsningstilfælde, hvorved den meget vanskelige Opgave er søgt løst at tarifere de enkelte Tinglæsningstilfælde efter en retfærdig Afvejning af deres indbyrdes Vigtighed.

Sportlernes Hovedbestemmelse at afgive det væsentligste Bidrag til Retsbetjentens Lønning er efterhaanden siden Loven af 19de Febr. 1861 traadt mere og mere tilbage, saa at en stadig større Del af dem indflyde i Statskassen, og ligesom de herved fremtræde i deres virkelige Karakter af Afgifter, som opkræves i Anledning af, at Statsmagten tages i Beslag for private Interessers Skyld, men sammenblandede med egentlige Omsætningsafgifter, saaledes medfører denne deres forandrede direkte Bestemmelse, hvor Retsbetjenten nærmest bliver en Oppebørselsbetjent, en omstændelig Regnskabsførelse med dertil hørende Revision, der netop paa Grund af Afgiftsbestemmelsernes Beskaffenhed er forholdsvis vanskelig.

Der er derfor formentlig Trang til at benytte denne Lejlighed til Forandring af Reglerne, som frembyder sig ved Retsforfatningens og de øvrige Sportelbestemmelseres Omdannelse, navnlig naar det herved vil kunne lykkes at bringe en saadan Opkrævning af Afgifterne til Veje, som frembyder den ved indirekte Afgifters Oppebørsel saa store Fordel, at Betalingen erlægges til en anden Autoritet end den, der paaser Afgiftserlæggelsen, medens selve den beskattede Genstand umiddelbart bærer Vidnesbyrd om, at og hvorledes Afgiften er berigtiget, saaledes som det sker ved Stempelbeskatningen.

Naar Anvendelsen af Stempler frembyder sig som den naturligste Opkrævningsmaade, maa selv Stempelbeskatningsreglerne ogsaa frembyde sig som Regler, der naturlig kunne anvendes paa disse Forhold, og man vil herved opnaa Fjærnelsen af den